

УДК 347.963

С. К. Костенкоаспірант кафедри правосуддя
Київського національного університету імені Тараса Шевченка,
член Кваліфікаційно-дисциплінарної комісії прокурорів

ЗАКОНОДАВЧА РЕГЛАМЕНТАЦІЯ ТА ПРАКТИЧНЕ ВІДОБРАЖЕННЯ ПРАВОСУБ'ЄКТНОСТІ КВАЛІФІКАЦІЙНО-ДИСЦИПЛІНАРНОЇ КОМІСІЇ ПРОКУРОРІВ: ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ

Стаття присвячена основним проблемам реалізації правосуб'єктності Кваліфікаційно-дисциплінарної комісії прокурорів. Критично проаналізовано положення діючого Закону України «Про прокуратуру», практику його застосування. Сформульовані пропозиції щодо внесення змін до законодавства, які мають сприяти усуненню наявних його недоліків та підвищенню ефективності виконання комісією її повноважень.

Ключові слова: правосуб'єктність, юридична особа, Кваліфікаційно-дисциплінарна комісія прокурорів, всеукраїнська конференція прокурорів, Генеральна прокуратура України.

Постановка проблеми. Однією з основних гарантій незалежності прокурорів, проголошених Законом України «Про прокуратуру» [1] (далі – Закон), є особливий порядок призначення прокурора на посаду, звільнення з посади, притягнення до дисциплінарної відповідальності (ст. 16 Закону). Аналізуючи норми Закону, завдання Кваліфікаційно-дисциплінарної комісії прокурорів (далі – Комісія) можна визначити як досягнення балансу між незалежністю прокурорів, їхньою відповідальністю та прозорістю діяльності прокуратури (п. 5, 9 та 10 ч. 1 ст. 3 Закону).

Виконання завдання Комісії має бути реалізоване в її правосуб'єктності, оскільки саме цей державний орган має визначати рівень фахової підготовки осіб, які виявили намір зайняти посаду прокурора, та вирішувати питання щодо дисциплінарної відповідальності, переведення та звільнення прокурорів з посади (ст. 73 Закону). Для цього Комісія має бути незалежним суб'єктом адміністрування прокуратури. Крім того, має відігравати роль елемента в державному механізмі стримувань і противаг, який є одним з основних засобів у правовій державі для запобігання надмірної концентрації влади та зловживання нею, що досить тривалий історич-

ний проміжок часу було характерним для діяльності вітчизняної прокуратури та її керівництва.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання правосуб'єктності органів державної влади досліджувалися в роботах таких вчених, як В.Б. Авер'янов, Ю.П. Битяк, В.К. Колпаков, О.В. Кузьменко, Н.Ю. Хаманєва, В.С. Четверіков тощо. Однак дослідження правосуб'єктності Комісії проводиться вперше.

Мета статті. Оскільки наявні емпіричні дані свідчать про те, що під час реалізації правосуб'єктності Комісії виникла низка проблем, які вимагають законодавчого врегулювання, метою цієї публікації є висвітлення вказаних проблем та визначення шляхів їх вирішення.

Виклад основного матеріалу. С.С. Алексєєв указує на охоплення загальною правосуб'єктністю, а також правосуб'єктністю в декількох галузях права єдиною категорією «праводієздатність» двох моментів: 1) можливості мати права та обов'язки; 2) можливості їх самостійно здійснювати [2, с. 280]. Наділення осіб правосуб'єктністю являє собою першу ступінь у процесі впровадження юридичних норм у соціальне життя, що означає реальне визначення через норми кола осіб, які можуть бути суб'єктами прав та обов'язків [3].

Правосуб'єктність є однією з обов'язкових юридичних передумов правовідносин, можливістю чи здатністю особи бути суб'єктом права з усіма відповідними наслідками. Юридична конструкція «праводієздатності» характерна для правосуб'єктності органів державної влади. Це означає, що правосуб'єктні органи державної влади наділені правовою нормою можливості мати та реалізувати свої права та обов'язки.

Правосуб'єктність державного органу є проявом його юридичної легітимності. Орган чи посадова особа як суб'єкт легітимації наділяється владними повноваженнями, включає в себе частину компетенції державного органу, що встановлено в Конституції та інших нормативно-правових актах, які регулюють діяльність даного органу [4, с. 27]. З огляду на викладене слід також звернути увагу на співвідношення понять правосуб'єктності та компетенції державного органу. Більшість учених виступають проти отождошення компетенції і правосуб'єктності, оскільки компетенція передбачає виконання владних функцій (тоді як цивільна правосуб'єктність цього не передбачає). На думку А.В. Венедіктова, державний орган – єдиний суб'єкт права, що володіє різною за своїм характером правосуб'єктністю в окремих видах правовідносин [5, с. 642]. В.К. Мамутов розглядав поняття компетенції і правосуб'єктності органів як пересічні: між сукупністю прав і обов'язків, що охоплюються поняттям компетенції, і правосуб'єктністю відсутня межа, оскільки окремі права можуть переходити зі сфери правосуб'єктності у сферу компетенції. Якщо компетенція показує, якими правами і обов'язками державний орган уже володіє внаслідок того, що відноситься до певної категорії державних органів («первинні права»), то правосуб'єктність показує, якими правами і обов'язками він може володіти крім того (права, набуті в результаті реалізації правосуб'єктності, – «вторинні права») [6, с. 58]. Отже, обсяг правосуб'єктності залежить від змісту компетенції державного органу. Водночас правосуб'єктність надає можливість набувати державним органам права і обов'язки, які не передба-

чені в компетенції. Так, Комісія має право укладати цивільно-правові та інші угоди, хоча це не передбачено її компетенцією як державного органу.

Викладені теоретичні міркування відображені в правосуб'єктності Комісії, встановленій законодавством. Законодавець, крім визначення компетенції Комісії (ст. 77 Закону), також передбачає, що вона є юридичною особою, має печатку із зображенням Державного Герба України та своїм найменуванням, самостійний баланс та рахунки в органах Державного казначейства України. Порядок роботи Комісії визначається положенням, прийнятим всеукраїнською конференцією прокурорів (ст. 73). Правосуб'єктність Комісії тим самим є вихідною умовою реалізації нею своєї компетенції. Отже, від повноти реалізації правосуб'єктності напряду залежатиме ефективність виконання повноважень Комісії згідно із встановленою Законом компетенцією.

Процес створення Комісії був пов'язаний із набранням чинності статей Закону, які стосуються її статусу та статусу органів прокурорського самоврядування, що згідно з п. 1 Розділу XII «Прикінцеві положення» Закону сталося 15 квітня 2017 року. Після цієї дати відбулося скликання та проведення 26–27 квітня 2017 року всеукраїнської конференції прокурорів, на якій призначено до складу Комісії п'ять прокурорів та прийнято Положення про порядок роботи Комісії [7] (далі – Положення). Всі інші члени Комісії були призначені раніше, однак започаткування її діяльності було неможливе, оскільки згідно із Законом Комісія є повноважною за умови призначення до її складу не менше дев'яти членів (ч. 3 ст. 74 Закону).

Хоча Закон юридичним фактом для набуття Комісією повноважень визначає лише призначення дев'яти її членів, у п. 3 Положення вказано, що повноваження членів першого складу Комісії розпочинаються з моменту її державної реєстрації як юридичної особи у встановленому Законом порядку. У зв'язку з цим виникла парадоксальна ситуація, коли державний орган став повноваженим, не маючи жодного повноважного члену, що також породило суттєву практичну про-

блему – визначення календарної тривалості повноважень членів першого складу Комісії, які за Законом почалися 26 квітня 2017 р. (дата призначення не менше 9 членів), а згідно з Положенням – 25 травня 2017 р. (дата реєстрації Комісії як юридичної особи).

Вочевидь, застосуванню підлягають норми Закону як вищого за юридичною силою нормативно-правового акту, тим більше, що у визначенні державного органу наявність державно-владних повноважень не зумовлена наявністю чи відсутністю статусу юридичної особи. Нормативна дефініція державного органу міститься в ст. 1 Закону України «Про запобігання корупції» [8], згідно з якою державний орган – це орган державної влади, в тому числі колегіальний державний орган, інший суб'єкт публічного права, незалежно від наявності статусу юридичної особи, якому згідно із законодавством надані повноваження здійснювати від імені держави владні управлінські функції, юрисдикція якого поширюється на всю територію України або на окрему адміністративно-територіальну одиницю.

Наш висновок підтверджується також тим, що для вчинення дій з державної реєстрації Комісії як юридичної особи необхідна повноважність членів першого складу Комісії, які мають обрати зі свого складу з числа прокурорів таємним голосуванням голову комісії строком на три роки (ч. 1 ст. 73 Закону), який у свою чергу має бути вказаний у заяві про державну реєстрацію створення юридичної особи [9].

Хоча в Законі окремо на це не наголошено, проте Комісія, як і будь який орган державної влади, є юридичною особою публічного права, що впливає з положень Цивільного кодексу України (статті 81, 82, 87) [10].

Слід зазначити обставину, на яку звертають увагу багато дослідників [11], що в Законі України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань» [12] немає розмежування щодо державної реєстрації юридичних осіб приватного та публічного права. Особливості правосуб'єктності останніх не відображаються

також і в відомостях Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань. Законодавством не передбачена будь-яка класифікація юридичних осіб публічного права. Внаслідок цього в Реєстрі Комісія значиться як державна установа, засновником якої є всеукраїнська конференція прокурорів, що не відповідає чинному законодавству та дійсному статусу Комісії, яка не є органом прокурорського самоврядування та не може бути ним заснована, оскільки є державним органом, засновником якого може бути тільки держава.

У зв'язку з цим також не відповідає завданням Комісії норма Закону, відповідно до якої всеукраїнська конференція прокурорів приймає положення про порядок роботи Комісії (ст. 67). По-перше, Законом не визначено межі, в яких всеукраїнська конференція прокурорів може визначити такий порядок роботи, що потягло розширене тлумачення цієї норми та прийняття Положення, яке визначає не тільки регламент процедури в роботі Комісії, а стосується також її правосуб'єктності. По-друге, всеукраїнській конференції прокурорів як органу прокурорського самоврядування надані повноваження з врегулювання діяльності органу прокурорського врядування, яким є Комісія, тобто державного органу, що явно виходить за межі завдань прокурорського самоврядування, які визначені в ст. 65 Закону, оскільки не є питаннями внутрішньої діяльності прокуратури. По-третє, подібних повноважень не мають органи суддівського самоврядування, а порядок роботи відповідних органів суддівського врядування визначається безпосередньо законами та в регламентах, які приймають самостійно ці органи. Так, наприклад, у Законі України «Про судоустрій та статус суддів» [13] передбачено, що порядок роботи Вищої кваліфікаційної комісії суддів України визначається цим Законом. Вища кваліфікаційна комісія суддів України більшістю голосів від її складу, визначеного законом, затверджує регламент, що визначає порядок роботи Комісії в межах, установлених цим Законом (ст. 92).

Зазначені недоліки законодавчого регулювання потягли суттєві проблеми в реалізації правосуб'єктності Комісії, для якої законодавцем передбачений статус юридичної особи, проте його втілення в реальних правовідносинах досі не відбулося.

На юридичні особи публічного права поширюються положення вітчизняного законодавства і доктрини права про поняття юридичної особи та її ознаки, до яких відносять майнову відокремленість, організаційну єдність, виступ від свого імені в майновому обороті, право бути позивачем та відповідачем у суді [14]. Водночас, хоча в Законі передбачено, що організаційне забезпечення діяльності Комісії здійснюється її секретаріатом (ч. 1 ст. 78 Закону), вказівка законодавця, що у Комісії наявний «її» секретаріат, досі не виконана, і це не відповідає такій ознаці юридичної особи, як організаційна єдність.

У Положенні закріплено, що секретаріат Комісії утворюється в Генеральній прокуратурі України на правах структурного підрозділу (п. 153). Наразі функції секретаріату Комісії виконує Управління організаційного забезпечення діяльності (Секретаріат) Комісії Департаменту кадрової роботи та державної служби Генеральної прокуратури України. Положення про цей структурний підрозділ Генеральної прокуратури України затверджено наказом Генерального прокурора України № 311 від 02.11.2017 р. [15]. При цьому до повноважень голови Комісії віднесено лише внесення подання Генеральному прокурору України про затвердження цього Положення. Генеральний прокурор визначає структуру та штатну чисельність секретаріату Комісії, призначає на посади та звільняє з посад працівників секретаріату (п.п. 154, 155 Положення). Працівниками вказаного Управління є прокурори Генеральної прокуратури України, на яких поширюється Закон, в тому числі й в питаннях притягнення до дисциплінарної відповідальності, однак згідно з Положенням про Управління організаційного забезпечення діяльності (Секретаріат) Комісії вони мають «сприяти членам Комісії у проведенні перевірки в межах дис-

циплінарного провадження та складати проекти необхідних документів» (п. 4.4). Крім того, працівниками цього Управління здійснюється в день надходження дисциплінарної скарги її реєстрація та за допомогою автоматизованої системи – визначення члена Комісії для вирішення питання щодо відкриття дисциплінарного провадження (ч. 1 ст. 46 Закону).

Відсутність секретаріату Комісії також потягла неможливість організації діловодства згідно з вимогами чинного законодавства. Відповідно до п. 12 Положення, діловодство в Комісії здійснюється в порядку, передбаченому відповідною Інструкцією, розробленою на основі Інструкції з діловодства в органах прокуратури України [16] та затвердженою Комісією. Однак Комісії довелося затвердити Тимчасову інструкцію з діловодства [17] у зв'язку з тим, що як Інструкцією з діловодства в органах прокуратури, так і Правилами організації діловодства та архівного зберігання документів у державних органах, органах місцевого самоврядування, на підприємствах, в установах і організаціях [18] передбачено проведення експертизи цінності документів згідно з Порядком утворення та діяльності комісій з проведення експертизи цінності документів [19]. Згідно з цим Порядком до складу відповідних комісій мають включатись керівники служби діловодства і архівного підрозділу, працівники структурних підрозділів, у тому числі бухгалтерської служби державного органу. Однак у Комісії взагалі відсутні будь-які структурні підрозділи.

Нереалізованою залишається майнова відокремленість Комісії як юридичної особи. У діяльності Комісії це проявляється насамперед відсутністю жодної з форм організації бухгалтерського обліку, які передбачені Законом України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» [20] (ст. 8). У Положенні зазначено, що Комісія має самостійний баланс та рахунки в органах Державної казначейської служби України. Право першого підпису фінансово-банківських документів має голова Комісії. Право другого підпису фінансово-банківських документів не передбачено (п. 15). Проте функції бухгалтерської служби Комісії виконує бух-

галтерія Генеральної прокуратури України. За наявності самостійного балансу рух коштів за рахунком Комісії в органах Державної казначейської служби України відсутній. Фінансове та матеріально-технічне забезпечення діяльності Комісії та її секретаріату здійснюється Генеральною прокуратурою України як головним розпорядником коштів Державного бюджету України за окремою бюджетною програмою (п. 16 Положення). Згідно з бюджетним запитом Генеральної прокуратури України на 2019–2021 роки за бюджетною програмою «Забезпечення діяльності Комісії» [21] її фінансування відбувається в межах видатків на оплату праці, за якими Комісія становить 11 її членів, та видатків на матеріально-технічне забезпечення їх роботи. У тому ж порядку відбувається, наприклад, бюджетування Спеціалізованої антикорупційної прокуратури, яка згідно із Законом є самостійним структурним підрозділом Генеральної прокуратури України (ч. 5 ст. 8 Закону). Отже, бюджетування Комісії здійснюється як щодо самостійного структурного підрозділу Генеральної прокуратури України, однак без видатків на утримання будь-якого власного допоміжного персоналу.

Крім того, внаслідок відсутності в Комісії власних структурних підрозділів, які забезпечують її діяльність, виникла практична проблема щодо представництва Комісії в разі оскарження її рішень, дій та бездіяльності в судах та у Вищій раді правосуддя, оскільки прокурори Генеральної прокуратури України та інші працівники Управління організаційного забезпечення діяльності (Секретаріату) Комісії Департаменту кадрової роботи та державної служби Генеральної прокуратури України не мають права це робити, навіть на підставі довіреності (згідно зі ст. 131-2 Конституції України виключно адвокат здійснює представництво іншої особи в суді). У зв'язку з цим Комісії довелося знизити навантаження до 30 відсотків одному з її членів під час розподілу дисциплінарних скарг для того, щоб він мав можливість представляти Комісію. При цьому станом на лютий 2019 року до Комісії та її членів щодо їх рішень, дій та бездіяльності подано 162 судові позови, з яких 132 роз-

глянуті. В апеляційній інстанції оскаржено 80 рішень, розглянуто – 69. Рішення Комісії були скасовані судом в 18 випадках, з яких в 2 – за наслідками розгляду апеляцій. Через велику кількість позовів до Комісії в її членів наразі відсутня можливість також приймати участь у засіданнях Вищої ради правосуддя під час оскарження рішень Комісії до цього органу, наслідком чого, зокрема, стало скасування Вищою радою правосуддя 13 рішень Комісії із 43, по яких проведено розгляд відповідних скарг (всього подано 75 скарг).

На необхідність усунення викладених проблем неодноразово звертали увагу експерти Ради Європи, зокрема: у Звіті за результатами оцінки потреб Ради прокурорів України та Кваліфікаційно-дисциплінарної комісії прокурорів, підготовленому у вересні 2017 року (Розділ II, рекомендації 1.2 та 1.3); Висновку Директорату з прав людини і верховенства права РЄ щодо проекту Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з прийняттям Закону України «Про внесення змін до Конституції України (щодо питань правосуддя)» (у частині вдосконалення діяльності Кваліфікаційно-дисциплінарної комісії прокурорів)» [22] та інших документах.

Така ситуація також негативно відбивається у сприйнятті дійсного статусу Комісії навіть усередині прокурорського корпусу. Нами проведено анонімне опитування прокурорів за фокус-групами в різних регіонах України та органах прокуратури різних рівнів щодо інформованості про діяльність Комісії, бачення перспектив її розвитку та наявних недоліків у роботі, ступеню довіри до Комісії та новоствореного інституту прокурорського самоврядування.

Наведемо деякі результати, отримані станом на січень 2019 року. В опитуванні взяли участь 2446 респондентів – прокурори органів прокуратури всіх рівнів та спеціалізацій, які розташовані на території 9 регіонів України.

На запитання «Чи вважаєте Ви, що введення додаткових суб'єктів адміністрування системи прокуратури, тобто органів прокурорського самоврядування та Комісії, було вірним рішенням?» більшість відповіли «так» – 67,1%, «ні» – 21,9%, «не

знаю» – 11%. На запитання «Чи вважаєте Ви, що Комісія є органом прокурорського самоврядування?» відповіли «так, є» – 49,1%; «ні, це окремий орган системи прокуратури» – 47,4%; «ні, це окремий державний орган» – 3,5%.

Отже, тільки незначна кількість прокурорів сприймає Комісію в її статусі, який відповідає законодавству, тобто як окремий державний орган, хоча більшість прокурорів вважає, що її створення та впровадження самоврядування були необхідні.

Водночас на запитання: «Чи вважаєте Ви вірним, що організаційне забезпечення діяльності Комісії (робота Секретаріату) та її фінансування здійснюється Генеральною прокуратурою України?» найбільшу підтримку отримала відповідь, що Комісія повинна мати власний секретаріат та бюджет – 43,3%, проте 36,4% вважають, що цього не потрібно.

Висновки і пропозиції. Підсумовуючи, зазначимо, що вирішення висвітлених проблем можливе тільки законодавчим шляхом, оскільки правосуб'єктність Комісії, як і будь-якого державного органу, встановлюються законодавчо. З цією метою в Законі мають бути врегульовані основні питання порядку роботи Комісії: організація роботи та засідань, права членів, відводи, постановлення рішень та їх оскарження, забезпечення діяльності, а всі інші питання – в межах, установлених Законом, – Комісія повинна отримати право вирішувати самостійно в прийнятому нею регламенті. Крім того, Закон має містити чітку норму щодо організаційної єдності Комісії та її секретаріату, а також визначати порядок фінансування та матеріально-технічного забезпечення діяльності Комісії одним із двох способів, які застосовуються щодо аналогічних органів у системі правосуддя: або шляхом надання Комісії функції головного розпорядника бюджетних коштів, як у Вищій раді правосуддя, або функції розпорядника бюджетних коштів, щодо якого головний розпорядник не є органом, на посадових осіб якого розповсюджується компетенція Комісії, як це відбувається у взаєминах між Вищою кваліфікаційною комісією суддів України та Державною судовою адміністрацією України.

Список використаної літератури:

1. Закон України «Про прокуратуру». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1697-18>
2. Алексеев С.С. Собрание сочинений : в 10 т. Москва : Статут, 2010. Том 3: Проблемы теории права: Курс лекций. 781 с.
3. Алексеев С.С. Проблемы теории права. Свердловск, 1972. Том 1. 396 с.
4. Кравцова З.С. До питання визначення поняття «легітимація державної влади»: конституційно-правовий аспект. *Юридичний науковий електронний журнал*. № 1/2015. С. 24–28.
5. Венедиктов А.В. Государственная социалистическая собственность. Москва : Изд-во АН СССР, 1948. 840 с.
6. Мамутов В.К. О соотношении понятий компетенции и правоспособности государственных хозяйственных органов. *Правоведение*. 1965. № 4. С. 56–63.
7. Положення про порядок роботи Комісії, прийняте всеукраїнською конференцією прокурорів 27.04.2017 р. URL: https://www.gp.gov.ua/ua/vskonpp17.html?_m=publications&t=rec&id=207089
8. Закон України «Про запобігання корупції». *Відомості Верховної Ради України*. 05.12.2014 р. № 49. С. 3186. Ст. 2056.
9. Наказ Міністру України від 18.11.2016 р. № 3268/5 «Про затвердження форм заяв у сфері державної реєстрації юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1500-16>
10. Цивільний кодекс України. *Відомості Верховної Ради України*. 03.10.2003 р. № 40. Ст. 356.
11. Див., наприклад, Печений О.П. До питання про місце юридичних осіб публічного права в системі юридичних осіб. *Державне будівництво та місцеве самоврядування*. Випуск 30/2015. С. 62–69.
12. Закон України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/755-15/page>
13. Закон України «Про судоустрій та статус суддів». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1402-19/print>
14. Цивільне право України : підручник: у 2 т. / за заг. ред. В.І. Борисової, І.В. Спасибо-Фатєєвої та В.Л. Яроцького. Київ, 2004. Т. 1. 480 с.
15. Положення про Управління організаційного забезпечення діяльності (Секретаріат) Комісії Департаменту кадрової

- роботи та державної служби Генеральної прокуратури України. URL: <https://www.gr.gov.ua/ua/polstr.html>
16. Інструкція з діловодства в органах прокуратури України, затверджена наказом Генерального прокурора України від 24.02.2016 р. № 103. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0103900-16>
 17. Тимчасова інструкція з діловодства Комісії, затверджена рішенням Комісії № 16зп-17 від 12.07.2017 р. URL: <https://www.kdkp.gov.ua/decision/2017/07/12/817>
 18. Правила організації діловодства та архівного зберігання документів у державних органах, органах місцевого самоврядування, на підприємствах, в установах і організаціях, затверджені наказом Мініюсту України від 18.06.2015 р. № 1000/5. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0736-15>
 19. Порядок утворення та діяльності комісії з проведення експертизи цінності документів, затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 8 серпня 2007 р. № 1004. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1004-2007-%D0%BF>
 20. Закон України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/996-14>
 21. Бюджетний запит Генеральної прокуратури України на 2019–2021 роки за бюджетною програмою «Забезпечення діяльності Комісії». URL: file:///C:/Users/kostenko.sk/Downloads/4.Byudjetniy_zapit_na_2019-2021_roki_individualniy_forma_2019-2_0901040.pdf
 22. Висновок Директорату з прав людини і верховенства права РЄ щодо проекту Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з прийняттям Закону України «Про внесення змін до Конституції України (щодо питань правосуддя)» (у частині вдосконалення діяльності Кваліфікаційно-дисциплінарної комісії прокурорів). URL: <https://rm.coe.int/coe-opinion-on-the-draft-law-of-ukraine-7165-ua/16808b48e2>

Костенко С. К. Законодательная регламентация и практическое отображение правосубъектности Квалификационно-дисциплинарной комиссии прокуроров: проблемные вопросы

Статья посвящена основным проблем реализации правосубъектности Квалификационно-дисциплинарной комиссии прокуроров. Критически проанализированы положения действующего Закона Украины «О прокуратуре», практика его применения. Сформулированы предложения по внесению изменений в законодательство, которые должны способствовать устранению имеющихся недостатков и повышению эффективности выполнения комиссией ее полномочий.

Ключевые слова: правосубъектность, юридическое лицо, Квалификационно-дисциплинарная комиссия прокуроров, всеукраинская конференция прокуроров, Генеральная прокуратура Украины.

Kostenko S. Legislative regulation and practical display of legal personality Qualifications and Disciplinary Commission of Public Prosecutors: problematic issues

The article is devoted to the main problems of realization of the legal personality of the Qualifications and Disciplinary Commission of Public Prosecutors. Critical analyzed the provisions of the current Law of Ukraine «On the Prosecutor's Office», the practice of its application. The proposals on amendments to the legislation are proposed, which should help to eliminate its shortcomings and improve the efficiency of the commission's exercise of its powers.

Key words: legal personality, legal entity, Qualifications and Disciplinary Commission of Public Prosecutors, All-Ukrainian conference of prosecutors, General Prosecutor's Office of Ukraine.